

Nation Belge krant
20 maart 1948
Door Charles BERNARD

Poucette Fauconier, ze schandaalt. Oh! Helemaal. Ga kijken bij de Manteau galerij. Ah! de bange gezichten en de angstige kreten.

"Ze is drie jaar oud! "zei een dame naast ons. Nee mevrouw, ze is zes of zeven, maar zeker niet veel meer.

Hoor dat ze in het stadium is waarin het kind, aan zijn bevlieging overgelaten, of zijn inspiratie, laten we zijn spel spelen, de meeste spontaniteit en vindingrijkheid manifesteert. Hoe vaak, bij tentoonstellingen van kindertekeningen, zeiden we niet, en anderen met ons: "Wat jammer dat ze opgroeien! " Maar Poucette Fauconier is niet volwassen geworden. Hoor dat de afgelopen twintig jaar heeft ze haar jeugdgeschenk absoluut intact gehouden, en dat is alles gewoon wonderbaarlijk. Ze voegde eraan toe, maar zonder het te veranderen, te vervalsen, een techniek die vooral wordt onthuld in de zekerheid van de lijn en het mechanisme van zijn vervormingen. En daarmee, wat een geest!

De auto van een ijsverkoper is gestopt in de buurt van een zwarte vijver, midden in een woonkamer spreidt een piano zijn vleugels immense vleermuizen, deze heren van de familie volgen een lijkwagen in een trieste straat, de waarzegster spreidt haar kaarten uit op de tafel, haar vinger op de hartenaas terwijl ze naar de cliënt met een uitpuilend oog kijkt. En dieren, hagedissen, uilen, vooral katten. Ah! de katten! Poucette disarticuleert ze op duizend manieren, maar zoals ze zeggen, vallen ze steeds terug op hun poten. En wat is alles mooi van kleur!